

УПРАВЛІННЯ КУЛЬТУРИ ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ
ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

ХАРКІВСЬКА ОБЛАСНА УНІВЕРСАЛЬНА НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

ВІД ТРАДИЦІЙ ДО НОВАЦІЙ

Матеріали з досвіду роботи Кегичівської ЦБС

Харків – 2009

ББК 78.34
В 42

Від традицій до новацій: Матеріали з досвіду роботи Кегичівської ЦБС / Упр культури і туризму Харк. облдержадмін., Харк. обл. універ. наук. б-ка; Ред.- уклад. М.С. Овасапова.- Х.: ХОУНБ, 2009.

Інформаційний випуск «Від традицій до новацій» присвячений досвіду роботи Кегичівської ЦБС. Поданий матеріал стане у нагоді бібліотекарям від центральної бібліотеки – до сільської.

Матеріал підготувала: Пугач А.П. – директор Кегичівської ЦБС

Відповідальна за випуск: Н.І.Шостко
Редактор: Л.М.Федотова
Укладач: М.С.Овасапова

Вічно живи, Україно!

Літературно – музична композиція

Оформлення: сцена прикрашена національним прапором України, тризубом, портретом Т.Г. Шевченка, великим вінком із квітів і трав, рушниками.

„Свою Україну любіть...
Во время люте,
В останню тяжку минуту за неї у
Господа моліть...”

(Т.Шевченко)

Ведуча 1. Щасливі ми, і пишаємось тим, що народилися і живемо на такій чудовій, багатій, мальовничій землі - у нашій славній Україні. Тут жили наші прадіди, діди, тут живуть наші батьки - тут корінь роду українського. І де б ми не були, скрізь відчуваємо поклик рідної землі, хвилюємося до сліз, зачувши рідне слово.

Читець.

Тебе не вигдав Тарас
Бо ти можлива і без нього
Та й Котляревський в перший раз
не споряджав тебе в дорогу!
Ти наче вранішня зоря, гориш і сяєш спокон віку,
Не заснував тебе варяг,
У греки йшов по твоїх ріках ...

Звучить пісня про Україну.

Ведуча 2. Україна... Золота, чарівна сторона. Земля рясно уквітчана, зеленню закосичена. Це історія мужнього народу, що віками боровся за свою волю та щастя, свідками чого є високі могили в степу, обеліски.

Читець.

Україно, лагідна і мила водночас велична і проста
Ти мене з дитинства полонила, закохала в сонячні жита.
У Дніпрову воду синю-синю
У небес невичерпну блакить,
Що не мовкне в вихорі століть.

Ведуча 1. Україна - це земля, де ми народилися і живемо, де живуть наші батьки, де жили наші предки. Усім нам має бути люба й дорога наша мати - Батьківщина.

Читець.

Є багато країн на землі
В них озера, річки і долини
Є країни великі й малі
Та найкраща завжди – Батьківщина!

Ведуча 2. Батьківщина - це те місце, де людина народилася, де промовила перше слово, зробила перший крок і куди б не закинула її доля, Батьківщина неодмінно світитиме далеким вогнем.

Читець.

Мій друже, шануй Батьківщину, вона, як життя, є одна.
Люби свою рідну Україну є багата чи бідна вона.
Батьківщина - це труд і свято.
Батьківщина - це мама і тато
Це бджола у веснянім лузі,
Це твої найщиріші друзі.
Зацвітає калина, зеленіє ліщина
Степом котиться диво-луна Це моя Україна
Це моя Батьківщина, що, як тато і мама, одна

Читець.

Україно, соборна державо,
Сонценосна колиска моя.
Ще не вмерла й не вмере твоя слава,
Завойована в чесних боях!
Живи та міцній, українська державо!
Вмирили у битвах мільйони борців,
Щоб синьо-жовтий піднявсь величаво
Й над Києвом стольним віки майорів!

Ведуча 1. Вистраждавши, виборовши волю, Україна має нині державні символи: герб, прапор і гімн, які уособлюють цю історію.

Ведуча 2. Золотий тризуб на блакитному тілі, це символ влади, він зустрічається з часів Київської Русі. Герб - це частина корони, яку носили Київські князі. Тризуб вважають гербом України, тому що число три завжди вважалось числом казковим, чарівним. В тризубові відображено триєдність життя. Це батько, мати, дитя, які символізують свою силу, мудрість, волю, любов.

Читець.

Подивись уважно на свій герб
Ти в ньому прочитаєш слово "воля"
Важливіших нема з усіх людських потреб
Як воля й гарна людська доля!
Золотогривий, гордий, неповторний,

З зображенням триєдності життя
Відважний мужній батько, мудра ненька
Й продовження життя і роду - їх дитя.

Ведуча 1. Національний прапор України синьо-жовтий, він має також досить давнє походження. Поєднання цих двох кольорів зустрічається на гербах і прапорах нашого славного народу, ще за часів княжої доби. Жовтий колір - колір хліба, життя, а блакитний - це колір неба, води, миру.

Читець.

Прапор - це державний символ.
Він є в кожній державі
Це для всіх - ознака сили
Це для всіх - ознака слави.
Синьо-жовтий прапор маєм
Синє - небо, жовте – жито
Прапор свій оберігаєм
І його здіймаєм гордо.
Ми з ним дужі і єдині
Ми навіки є народом
Українським в Україні.

Ведуча 2. Національний гімн України - це урочиста пісня, символ нашої державної єдності, яку більше століття тому написав поет Чубинський та композитор Вербицький.

Читець.

Слова палкі, мелодія врочиста
Державний гімн ми знаємо усі
Для кожного села, містечка, міста,
Це клич один з мільйонів голосів
Це наша клятва, заповідь священна
Хай чують всі і друзі й вороги.
Що Україна вічна, незнищенна
Від неї ясне світло навкруги.

Ведуча 1. Сьогодні свято - день Незалежності України, 24 серпня 1991 року був проголошений Акт про Державну Незалежність України. І це радість не тільки українців, але й усіх народів, що живуть в Україні. Зі святом вас, вельмишановні односельці !

Ведуча 2. Прийдуть нащадки і віриться побачать вони Україну оновлену, вільну від економічного лиха. Не розбрат, тільки єдність може бути гарантом незалежності, так нелегко здобутої спільними зусиллями волі, розуму,

безпомилковим вибором усіх громадян України. І стане реальністю мрія багатьох поколінь. І оживе добра слава, слава України!

Ведуча 1. Слава же нашій Україні, воскресаючій, незалежній, на вічні віки!

Тернистий шлях твій, Україно, скільки сліз і горя принесли на нашу рідну землю вороги за всю ту історію, ординці татаро-монгольських ханш, польські пани, російські царі, німецькі фашисти.

Читець.

Земля моя, співуча Україно.
У вишиванці білій, у вінку
Не раз пережила лиху годину
І не шукала доленьку легку.
Люблю твої я ночі і світанки
Вечірною і вранішню зорю
Життя моє з тобою до останку
Тобі я знову й знову говорю.

Ведуча 1. Любити Україну - це значить знати її мову, традиції, звичаї, обряди, літературу, історію.

Читець.

Люблю тебе, як матінку дитина
Ділю з тобою радість і біду.
Тобі вклоняюсь, ненько, Україно,
Своє життя тобі до ніг кладу.
На білім світі ти одна - єдина
Святую землю я твою люблю.
Пишаюсь я, що родом з України
Й щоденно Бога за тебе молю

Ведуча 2. Говорячи про Україну, ми не уявляємо її без наших прекрасних вишивок. Українців пізнають по їх барвистих костюмах, по вишитих сорочках і блузках.

До Дня Незалежності в Красненській сільській бібліотеці відбулась виставка вишиванок "Скарби бабусиної скрині". Важливе місце для українців займає вишитий рушник. Його можна порівняти з піснею, витканою на полотні. Без рушника, як і без пісні, не обходилося народження, одруження і, навіть, смерть людини.

Ведуча 1. Хлібом і сіллю на рушнику зустрічають у нас дорогих гостей. Рушник пройшов крізь віки і нині символізує чистоту почуттів, глибину безмежної любові до своїх дітей, до всіх, хто нечерстве душею.

Ведуча 2. Давайте разом привітаємо наших майстринь, які своїми золотими руками підготували чудову виставку. Скільки тепла, любові, терпіння, смаку вклали вони в свою працю. По квіточці вишивали, укладаючи візерунок на полотно: Солов'янчук Дарія Василівна, Маяцька Надія Олексіївна, Михальчук Світлана Миколаївна, Шмаровоз Віра Петрівна, Шаповал Надія Миколаївна, Мироненко Наталія Валеріївна, Нікітіна Алла Василівна.

Читець.

Вишита колоссям і калиною,
Вигойдана співом солов'я
Звалась веселково Україною,
Ненька зачарована моя.
Вишиту колоссям і калиною,
Виборену кров'ю і мечем,
Називаєм гордо Україною
І ніхто нам цим не дорікне.

Звучить пісня „Ой сорочка мамина”.

Ведуча 1. Доля твоя, У країно, як і доля твоїх жінок, схожа з калиною, така пишна і червона, але й гірка. Калина - споконвічна і вічна супутниця нашого життя і побуту. Калина і Україна нероздільні. Калина - це символ України, рідної хати. Шанують її за пишну вроду і цілющі властивості.

Ведуча 2. Українська пісня ... Хто не був зачарований нею, хто не згадає її, як своє дитинство, свою юність - красиву і ніжну, який митець не був натхненний її мелодіями. Яка мати не співала цих легких, як сон, пісень над колискою дорогих дітей своїх.

Пісня є душа людини, незмінна її супутниця. Споконвіку в Україні співали і в горі і в радості, на сімейних святах. Пісня супроводжувала людину протягом усього її життя, допомагала в праці й прикрашала побут. Наша Україна дзвенить піснями. Про Україну є безліч пісень.

Бібліотекар. День святкування нашої країни - 24 серпня припадає на благословенні дні. В ці дні увесь християнський світ відзначає три свята, пов'язані зі Спасителем - Ісусом Христом. І це символічно, це дає надію на воскресіння - духовне, економічне, державне. Хай воскресне рука, яка сіє хліб, зводить дім, пестить дитину. Хай збудеться воля Творящого, хай пошле Він нам силу для майбутнього життя.

З серпневим вас святом - з медовим, яблуневим і горіховим Спасом!

Дівчата пригощають присутніх на святі символічною їжею). Звучить жвава мелодія. Виходять всі учасники свята.

Ведуча 1 .Тільки разом - спільною чесною працею можна довгожданної мети - побудови нової Української держави.

Ведуча 2. Дай Бог Вам, друзі, натхнення у творчості і здоров'я на довгі літа!

Разом: Слава Україні, незалежній, соборній! Слава на вічні віки!

Всі учасники виконують пісню "Гей, наливайте повнії чари ... "

**Краснянська сільська бібліотека–філія
Кегичівської ЦБС**

«Село, моє рідне село»
Історія села Антонівка.

Мета: Залучати дорослих і дітей до духовної спадщини свого народу, зацікавити глибше пізнати історію свого рідного села, його традиції, звичаї, виховувати любов до рідного краю, до отчого дому, прагнення дбати про доброту свого рідного села.

Читець 1.

Село живе, коли не сплять лелеки із виріїв,
Вертаються з країн далеких,
Приносять діток до домівок тихих.
Нас захищають і відводять лихо.
Село живе, коли сміються діти,
Коли у травах пломеніють квіти,
Коли пшениці заквітає поле, коли живе, Все
навкруги.

Читець 2.

Я люблю тебе, отчий мій краю!
Я люблю тебе, рідне моє село!
До небес твою душу здіймаю,
До землі я схиляю чоло.
Село моє, для мене ти єдине,
Криниця чиста з саду вигляда,
Хатина біла, сонях біля тину,
Така ти моя Батьківщини земля

Звучить пісня „Україна” - співає Поплавка П.

Ведучий 1. Гостей дорогих ми вітаємо щиро, зустрічаємо з хлібом, любов'ю та миром, хай хлібом ясниться в хаті - сяють очі щирі, щоб жилось по правді, щоб жилось у мирі. День добрий вам милі люди. Хай вам щастя дано буде, не на день і не на рік, а на довгий, довгий вік!

Ведучий 2. Шановні гості! Запросили ми Вас до нашої спільної господині на щире слово, на бесіду мирну, на наше свято.

Українське село, українська вулиця, українська родина. Які близькі ці слова, бо це і є наше з вами життя, в теплій хатині, в дружній родині, в пісні солов'їній. Ми всі разом - перша порада!

Перша допомога. Ми всі разом, спільна радість і спільне горе, саме у рідному селі дитина робить свої перші кроки, саме тут збираються всі сусіди, щоб провести людину в останній путь. Моє село, то моє життя, а сьогодні моє село то іще і свято. На світі білому, єдине, як Дніпрова течія, домашнє вогнище родини.

Звучить пісня "Мої мрії, мої сни".

Ведучий 1. Рідне село! Воно справді зігриває душу кожного із нас. Це тепло проникає глибоко до серця, і де б ми не були, а невидимі промінчики притягують до себе, кличуть з далеких доріг до рідного села, до отчого дому.

Ведучий 2. Село Антонівка - 1718 р. - народження - загубилось серед ярів та вибалків. І саме тут ще збереглися ніжні польові квіти. Як настає літо, то можна вгледіти і там, і тут невеликі острівці волошок, біляві плями ромашок, високі кущики пилини. А осінню все село пахне Антонівськими яблуками.

Ведучий 1. Це наше минуле, це наше село, як спів солов'я, таке гарне воно. В тобі є смаки: хліба й молока! Ми любим тебе - наша Антонівка і кожен останнім ходити не звик. Багато і добре усі працювали, Антон був же здібним у нас керівник, село в його честь назвали вони. Він і коваль, й до оранки звик, встигав і на ореерий, і в полі, кажуть був дужий до роботи мужик.

Антонівка - назване це село на ім'я пана Антона, який проживав з синами , дружиною, мав 2 млина, коней, корів. Всі землі були в його руках. Він був доброю людиною, допомагав бідним людям, дітям.

Ведучий 2. Село Антонівка розташоване на 6 км від смт. Кегичівка на північний Схід. Село знаходиться, як на правому так і на лівому березі річки Мшива. Стрімкість схилів в основному складає 1-3 град, місцями 3-5 градусів. На Схід проходить траса 3 - 5 км Кегичівка - Чапаєво - Харків.

З півночі знаходиться село Шляхове, на Північний Схід, на відстані 7 км знаходиться село Розеухувата. Поряд села був іще невеличкий хуторок - Кардашівка, в якому було небагато домівок. До 1969 року - цей хутір залишили люди і переїхали жити до села Антонівка.

У 1970 року все зруйнували - переорали, стали поля. Залишилася від хутора згадка, там було при в'їзді в хутір - кладовище, хоронили людей, які повмирили і від голоду. На даний час залишалось тільки 2 могилки.

Вірш: "Всім серцем люблю я"! - Кравчук О.

Ведучий 1.Всім серцем люблю я і вулицю нашу, що скраю села, щоліта під вікнами в мене цвіла. Дідусь біля хати садок посадив... В нім осінню яблук - аж гнеться гілка, а скільки, бабусю, рушників ви нашили, ромашок і маків безмежні поля.

Пісня: " Батьківщина "- Ганочка С.

Ведучий 2. На наше свято приїхали шановні гості, вони не жителі нашого села і ніколи тут не проживали, але на даний час вони є невід'ємною великою частиною нашого маленького села. і вони сьогодні на нашому святі, щоб присвятити все, дорогі односельчани.

-Це Директор ПП " Агропрогрес " - Хвесик А. Є.

-Селищний голова - Тимченко В. Т.
(Щиро дякуємо за ваші щирі, теплі слова).

Ведучий 1. Село, як і людина, вмiє плакати і смiятися, воно може бути горде і сумне. Ідуть роки, залишають сiльські дiти рiднi села, але пам'ять людська жива. Адже не дарма говорять: "Там земля мила, де мати народила". У нашому селi живуть люди, якi тут народилися, тут працювали і проживають все своє життя.

Це: Задорожня Софiя Трафилiвна - 25 Вересня 1918р. нар - 90 рокiв.

Воронова Олександра Якiвна - 14 листопада 1914р. нар - 94 рокiв.

Шатиленко Тетяна Сергiївна - нар. 30 червня -1915р. - 93 роки.

Звучить пiсня: "Ой, я знаю, що грiх маю".

Ведучий 2. Родинного вогнища щире тепло, не вiрне димами не спалить, крило, в долини, як небо дорозi воно, зорею причому людинi дано. Розпалимо вогнище те благодать, де батько і мати і дiти сидять, де згода вiтає і чується смiх, щоб добрий огонь розгорiтися мiг, родинного вогнище свiтло ясне, додому iз вирiю кличе мене. Де в словi привiтним закон доброти, де батько і мати, де я і ти. (на сцену запрошуємо нашу наймолодшу жительку нашого села - Бендеберя Свiтлана Сергiївна - яка народилася 16 вересня 2008 року).

Зучить пiсня: "Родительский дом" - Поплавко П.

Ведучий 1. Рiдне село! Воно справдi зiгриває душу кожному iз нас. Це тепло проникає глибоко до серця. Завiтаймо уявою в давнє українське село.

Адже і наше село сягає давнини, iдей, бувало, вулицею - бiлiють ряди хат, обгородженi тином, серед зеленi виринають вони з помiж - дерев. Гордiстю хати була пiч, бiля якої була жердка. На нiй господиня у свята вивiшувала своє вбрання, щоб люди бачили.

Це вишиванки, сорочки, плахти, - одягали вони його на свята. В хатах були невеликi стiни, комора, пiдлоги не було. Була долiвка, змазана глиною. Стiни бiлили крейдою, на дворi теж. Кожна хата красувалася рiзнобарв'ям вишитих та тканих рушникiв. В кожнiй хатi жiнки колись пряли, вишивали вечорами, молодь збиралися на вечорницi.

Зучить пiсня: "Твоя руса коса".

Ведучий 2. А зараз вiдкриваємо трагiчну сторiнку в iсторiї нашого села.

Живе у пам'ятi очевидцiв. Не обiйшла стороною ця чорна пляма і нашого села. Люди їли буряки, припивали водою. Люди, якi залишилися живими, були пухлi та охлялi. Кожен день пiдвода запряжена однiєю конячкою їздила попiд дворами і збирала померлих людей. Вiдвозили в яму, в кiнцi села, де і по цей час стоїть там хрест братам Бондаренкам. Нiхто не пам'ятає нi числа, нi мiсяця своїх померлих.

Пiсня: " Посiяла мати" – виконує Ганночка Свiтлана.

Вірш: " Ти кажеш не було голодомору?" - читає Шатило Таня.

Вірш: "У той рік заміли зозулі" - Андрусенко Яна

Ведучий 1. Великим тягарем була Велика Вітчизняна війна.

Із зброєю в руках односельці захищали свою країну, були нагороджені урядовими нагородами, багатьох не дочекалися із війни додому рідні. Вони віддавали своє життя в боротьбі з фашистами. Живі свідки запеклої війни - це наші дорогі ветерани. Ваші скроні вкриті сивиною. Скільки горя, розлуки випало на вашу долю. Ваша молодість обпалена війною. В голоді, в холоді, у вогні серед смерті Ви здобули нам Перемогу.

Ведучий 2. Пам'ять про подвиги, пам'ять про тих, хто вершив історію, приєднав смерть заради Перемоги, заради майбутнього. Обеліски, квіти на могилах загиблих. Ветеранські лави рідшають з кожним роком.

В 1990 р. серед учасників Великої Вітчизняної війни було 32 ветерани, але на сьогоднішній день залишився лише один - це

Гончаренко Олександр Савелович. Спасибі Вам, низький уклін Вам, Ви мир відстояли в боях.

Звучить пісня: "Зніми фотограф мене"

Ведучий 1. В нашому селі стоїть пам'ятник - жінка високої краси, вірності, на честь жінкам, які виконали останній заповіт чоловіків - поставили на ноги своїх дітей- продовження нашого роду.

Ведучий 2. „Люди, дивіться! Дивіться: запам'ятовуйте назавжди, цього забути не можна!”

Русяве моє покоління, - перші ниточки сивини ... про вас тужливо говорили: " Діти війни".

В нашому селі - діти війни – це:

Ганночка Ніна Василівна,

Харченко Галина Савелівна,

Колісник Любов Андріївна та інші.

Вірш: читає Ніна Леле

Ведучий 1. Пісня: "В центрі села"

Ведучий 2. 1979 рік - далекий грудень. Далека та чужа країна Афганістан. Безглузда війна ... Скільки смертей, скільки горя за ті роки, проте ця безглуздість не примушує героїзму наших воїнів там, в афганістанському пеклі.

Молоді люди йшли туди не за орденами і медалями ... вони свято вірили, що виконують інтернаціональний обов'язок - це Мухортов Ігор Миколайович.

Пісня: " Чорні тюльпани" - Поплавко П.

Ведучий 1. 22 роки минуло від страшної Чорнобильської катастрофи. Немов незагоєна рана на живому тілі України. Нагадує про себе тисячами втрачених життів, відчайдушнім героїзмом учасників ліквідації, які, незважаючи на смертельну радіацію, прийняли виклик некерованої ядерної стихії і перемогли. Дехто ціною власного життя, а дехто втратою здоров'я в результаті радіоактивного опромінення - це

Землянський Олександр Миколайович, Кравчук Олександр Федорович.

Пісня: " Два кольори "

Ведучий 2. З призьбою хата щастям багата - кольорів райдужних цвіт. Мамочко, мамо, ви наше серце, ви наше сонце, наш білий цвіт. Цвіт на калині, хліб на черені, у вишиванці село, мамочко, мамо, ви наша квітка, біла лебідка, наше тепло. А при долині, сутінки сині, у росянці лоза, мамочко, мамо, ви радість поля, ви наша - доля, рідна сльоза.

Ведучий 1. В селі проживають багатодітні сім'ї - Леле Ганна Миколаївна, Леле Ганна Юріївна, Салка Ганна, Шевченко Наталія Василівна, Леле Дося Михайлівна, Мухортова Галина Макарівна, Баранцева Ганна Макарівна, Шевченко Ольга Анатоліївна, Головчук Ганна Василівна, Марченко Ганна Савеліївна, Кущій Татяна Василівна, Коропля Валентина Олександрівна.

Гумор "У сусіда"

Ведучий 2. Споконвіку наше село славилось трудівниками. В усі часи хлібороби працювали на землі. Земля, то мати, що всім б агата, земля колиска наша назавжди, земля то мудрість, мудрість і освіта, від неї хліб і цвітуть всі плоди. Стою у полі, як серед долі, колосся грає ген під небокрай, а скільки треба не доспати, свого тепла землі віддати, щоб нас стрічав пахучий корабель.

Звучить пісня : "В землі наші корні"

Ведучий 1. Квітнуть маки побіля хати, сміється сонце в мамине вікно, о як же чесно треба жити, і землю цю святу любити, щоб доля мала пісню і зерно.

Вірш : " Я долі дякую, що виросла в селі" -читає Ганночка Світлана.

Ведучий 2. Пахне хлібом сьогодні у нас, хлібороби в гостях. Невтомними руками славиться наша земля, а в кого руки мозолясті, і сходить день новий у щасті, у їхніх натруджених долонь. Це - Кардашов Олексій Іванович, Кущій Олександр Андрійович, Корж Валерій Миколайович, Кишко Петро Анатолійович, Ганночка Віталій Вячеславович, Полатай Віталій Григорович, Ольховський Микола Іванович.

Ведучий 1. Де свято - там і пісня. Це завжди так, бо українська пісня - це бездоганна душа українського народу, його слава, гордість. Бо пісня - то невичерпне джерело, вона святиться і скарбниця схили до ніг її своє чоло, її любов'ю можна освятитися.

Звучить пісня: "Пісня про село" - Поплавко П. Ф.

Ведучий 2. Час змінюється, змінюється і село. У добротних будинках по сучасному вмеблювань кімнати, та в багатьох сім'ях ще збереглися давні традиції - прикрашати кімнати вишитими рушниками, домотканими доріжками, килимами. Нехай же завше слова мине про наше село, про вас, господарі землі, наші земляки, про тих хто вмiлими руками багатий ростить урожай, хто славить наш дорогий український край!

Ведучий 1. Дорогі наші гості! Прийміть від нас цей запашний коровай. У цьому хлібові частина вашої теплої праці у селі. Ми хлібом - сіллю друзів зустрічаємо, хай в світі буде більше в нас братів, хай в кожній хаті будуть короваї, щоб люд ніколи хліба не просив. Хлібом достиглим хай доля рясніє:, сипиться миром, здоров'ям, добром. Ні болю, ні втоми хай серце не знає, а повнить щастя, як стигле дерево.

Звучить пісня "Все буде добре".

**Антонівська сільська бібліотека-
філія Кегичівської ЦБС.**

«Хай бринить веселий сміх на щорічному святі книг»

Посвята в читачі

Мета: Ознайомити учнів зі значенням книги у житті людини та правилами користування масовими бібліотеками, виховувати уважного та спостережливого читача.

Бібліотекар. Дорогі мої малята, любі хлопчики, дівчатка! Я щиро рада вітати вас у нашій затишній оселі, яка називається бібліотекою. Це - ціле книжкове царство, бачите, скільки їх тут! Значення книги дуже велике в житті кожної людини. Книга допомагає нам навчатися в школі. У кожного з вас є підручники, які вчать читати, рахувати, допомагають пізнати світ.

Напевно, кожен з вас полюбляє, коли мама чи тато читають вам на ніч казки або коли бабуся готує смачне печиво, рецепт якого вона знайшла у кулінарній книзі. Тобто книги нас оточують протягом усього нашого життя. І чим дорослішим ви ставатимете, тим більше ви будете звертатися за порадою до книги.

Як казав відомий російський письменник О.С.Пушкін: «Читання - це краще навчання». Тому ваша задача зараз є навчитися, добре читати. Сьогодні ви станете читачами нашої бібліотеки. Але це не так просто! Щоб бути читачем, необхідно любити і шанувати книгу, стати їй справжнім другом.

Звучить мелодія дитячої пісні «Свято казки»

Бібліотекар. Погляньте діти, хто до нас завітав. Це справжня Книжкова Королева. Давайте її привітаємо.

Книжкова Королева. Добрий день, мої хороші! Вітаю вас у своєму книжковому царстві. І герої улюблених казок дуже раді вам. Адже вони оживають, коли ви берете до рук книгу і читаєте її. Ось вже перша гостя завітала до нас на свято.

Під музику заходить Червона Шапочка

Червона Шапочка.

Скільки в небі зірочок,
Скільки в лісі квіточок,
Скільки крапель у Дніпрі,
Скільки книг є на землі.

Діти, вітаю вас зі святом! Ви ще не записалися до нашої бібліотеки? А я вже записалася. Ось узяла книгу почитати. Бажаю і вам стати добрими читачами.

Звучить енергійна музика

Книжкова Королева.

Що це там за НЛО?

Ступа й дране помело,
Кістяна стирчить нога,

Діти! Це ж Баба -Яга.

Залітає Баба-Яга, бігає по залі, щось шукає

Книжкова Королева. Люба бабусю, кого ви тут шукаєте? Івасика-Телесика? Так його забрало лебедятко на крилятках і понесло до мами й тата.

Баба-Яга. Ну Телесика я ще впіймаю, а зараз я ловлю іншого, Буратіно. Чули про такого? Знаєте, що він задумав? Подарувати чарівний ключик дітям, щоб вони могли багато читати, знати і все про мене довідатися. Я цього не хочу!

Книжкова Королева. Вгамуйтеся, шановна бабусю. Краще привітайтеся з дітьми. Бачите - публіка.

Баба-Яга. (нюхає довкола) Та не бачу я ніякого бублика.

Книжкова Королева. Та не бублика, а публіка, привітайтеся з дітьми.

Баба-Яга. (стає у загрозливу позу): Добрий день, коли голову не морочите, а побитися зі мною хочете?

Книжкова Королева. Бабусю, у нас свято, а ви битися, і не соромно Вам?

Баба-Яга. Свято - яке?

Книжкова Королева. Урочисто приймаємо дітей у читачі. Привітайте їх.

Баба-Яга. Не дозволю! Не дозволю! Все одно впіймаю отого поганця Буратіно. Не дозволю!

Вибігає зі сцени

Книжкова Королева. Гадаю, їй не вдасться спіймати Буратіно, адже в нього стільки друзів, скільки і існує казкових героїв.

Червона Шапочка.

Дорога нам книга кожна,
Нам без книг ніяк не можна,
Голоси дзвенять навкруг.

Книжкова Королева.

А як часом книга хвора,

Значить в тім вина.
Ми її підклеїм скоро,
Враз одужає вона!

Червона Шапочка. Ой, що це? Краще сховаюся, а то у мене зубки цокотять від переляку.

Ховається за Книжкову Королеву. Чути стогін, з'являється понівечена Книга

Книга. Не бійся, Червона Шапочка. Я - Книга, тільки дуже хвора. Ой, як боляче моїм сторінкам, і корінець поламаний, вже зовсім сил немає. Навіть ходити сама не можу. (плаче). Допоможіть Мені!

Книжкова Королева: *(підходить до Книги, підтримує під руки)* Бідненька книга ти моя! Хто тебе так покалічив? Може ти з лисицею зустрілася, чи у лапи вовка потрапила? Чи, може, лютий Бармалей над тобою знущався? Навіть не впізнали тебе. Ми ж раніше зустрічалися. Ти була така гарна, чепурна. Усі діти тебе з радістю читали.

Книга. Так, тепер я зовсім не схожа на себе. Хлопчисько-поганисько мене так порвав... Полив гарячим супом, гнув кінчики моїх сторінок і чорнилами бруднив. Я ледве втекла від нього. Зовсім немає сили йти далі, та й куди я піду, нещасна?

Червона Шапочка. Не журися, Книжечко! Ми зараз щось придумаємо.

Книжкова Королева. Бідолашечко ти наша! Потрібно негайно відвезти тебе у «Книжкову лікарню» до лікаря. Він тебе послухає, огляне, підклеїть і одягне у красиву обкладинку.

Червона Шапочка. Правильно! Адже у кожній бібліотеці працює така лікарня. Там завжди прийдуть на допомогу юні друзі книги. Пішли, дорогенька Книжечко, спирайся на мене.

Герої ідуть по сцені, з'являється лікар

Книжкова Королева. Добрий день, лікарю. З бідою прийшли ми до вас. Вилікуйте, будь ласка, бідолашну Книжечку!

Лікар. *(всаджує Книжку на стілець)* Як же ви дійшли до такого стану?

Книга.

Лікарю, мені соромно перед класом
Хазяїн мій обкладинки вирвав з м'ясом!
Та що обкладинки ... Вирвав сторінки,
Поробив з них кораблики, плоти та голубки.

Лікар. Який жах! Так поводитися з книгою! Та це ж злочин! Я вас вилікую, шановна Книга. Підніміть свої сторінки. Ох, а що це за брудні плями на них?

Книга. Хлопчисько-поганисько, у якого я жила, брав мене брудними руками, кидав мене на підлогу, слинив пальці, коли листав сторінки. Тому Я хочу звернутися до всіх діток .

Я - Книга! Я - товариш твій!
Школярику, завжди мене жалій.
Чистенькою тобі приємная,
Без бруду подруга твоя,
Погану звичку ти покинь
І пальців більше ти не слинь
Завжди я твій найкращий друг,
Та тільки не для брудних рук.

Лікар. Ой, у вас дуже багато хвороб. Прошу вас прийти до лікарні.

Книжка та Лікар виходять. З'являється Хлопчисько-поганисько

Хлопчисько-поганисько. Привіт, ви тут не бачили Книги? Вона втекла від мене, а чому я й сам незнаю. Я тільки вдарив нею свого сусіда по парті та ще декілька разів забув її у саду. Ось і цього разу забув. Вночі пішов дощ. Наступного дня я став її шукати, та не знайшов. Втекла ... Ви її не бачили?

Глядачі із залу: Її лікують у «Книжковій лікарні»

З'являються Книга і Лікар

Лікар. Ну ось. Ви тепер маєте набагато кращий вигляд.

Книга. Так, я себе дуже добре почуваю. (помічає Хлопчисько-поганисько): Ой, знову бридкий хлопчисько. Він, напевно, шукає мене, Хлопчисько-поганисько.

Хлопчисько – поганисько. А, ось ти де! Але чому ти так змінилась? Пішли додому. Мені без тебе так сумно.

Лікар. Я не дозволю їй жити у тебе. Вона знову може захворіти.

Хлопчисько-поганисько. Але мені дуже погано без тебе. Я обіцяю тобі і лікарю, і - всім, хто є у залі, що буду добре поводитися з книгами. І взагалі перестану бути поганиськом.

Книга. Мені шкода його. Мабуть, я повернуся до нього. Але ти повинен запам'ятати правила.

В зал виходять всі учасники заходу

Книжкова Королева.

Люба дитино! До тебе це слово!
Перед тобою - скарбниця чудова,
Мудрих порад невичерпне джерельце,
Книгу люби і душею, і серцем.

Книга. Негоже бруд заносити в науку, протягуй книзі лише чисті руки.

Червона Шапочка. Якщо ти хочеш книгу всю читати, не змушуй сторінки в ній випадати, відтак книжки не слід перегинати.

Лікар.

Друг твій - книга - буде гарним,
І новеньким, і охайним,
А для цього будь уважним,
не забувай речей в ній зайвих.

Хлопчисько-поганисько.

Краще витрати хвилинку,
Та візьмися й до пуття
Попідклеюй всі сторінки,
Книзі дай нове життя!

Книга.

Візерунчасту закладку
Ккнизі подаруй на згадку.
Ще в обкладинку вдягни,
Життя книзі збережи!

Звучить мелодія пісні «Буратіно»

Буратіно. А ось і я, дорогі діти! Книжкова Королево, я втік - таки від Баби - Яги і приніс чарівний ключик дітям. Хочу вручити його учням першого класу, які, я сподіваюся, стануть найкращими читачами нашої бібліотеки.

Звучить «Пісня юних читачів», виконують всі учасники

В кожному домі, в кожній хаті -
У містах і у селі, -
Хто навчився вже читати,
Має книжку на столі.
Дружба з книгою - це свято,
Не було б його у нас,

Ми не знали б так багато
Про новий і давній час.
Приспів:
Все ми в книзі знайдемо,
Кращої не знаємо,
Доброї і вірної подруги малят!
Книгу зрозумілую,
Чесну, добру, сміливу
І дівчатка й хлопчики
А хочуть всі читать!
Книги дружать з дітворою,
Полюби їх у житті
І улюблені герої
Будуть друзями в путі.
Сторінки книжок завітних
Всіх нас розуму навчать
Працювати і учитись,
І Вітчизну шанувать.

Бібліотекар. Любі діти, давайте подякуємо нашим казковим героям за чудове свято.

На згадку про нього даруємо вам книги казок.

Казкові герої дарують дітям книжки. Потім бібліотекар записує усіх нових читачів, розповідає про правила користування бібліотекою

**Андріївська бібліотека–
філія Кегичівської ЦБС.**

«А роки летять мов птахи»

Вечір–спомин

Ведучий 1. Шановні односельчани! Дорогі наші діти війни! Такий статус ви отримали тому, що народилися і жили в тяжкі воєнні і післявоєнні роки.

Сьогоднішню зустріч ми присвячуємо вам і вашим батькам, фронтовикам і працівникам тилу. Зустрілись ми з вами в такі дні, що не можемо не згадати 22 червня, як день скорботи, і не можемо відмінити 9 Травня як День Перемоги. В цьому році ми з Вами відсвяткували 63 річницю мирного життя. А роки, як птахи летять, наче недавно ви бігали босоногими дітьми. На нашому заході присутні: сільський голова Малиш О.О., голова Ради ветеранів Зозулін І.З., директор централізованої бібліотечної системи Пугач А.П.

На полицях нашої бібліотеки є багато книг, написаних на воєнну тематику: є романи, повісті, спогади про воєнні часи. Але й в кожного з вас є своя пережита історія, про яку можна написати не один том спогадів.

Читець.

Тим, у кого в двадцять з'явилась
сивина ...

Тим, хто малими рученятами борони
тягав ...

Тим, хто зовсім малими колгоспи з
руїн підіймав ...

Тим, хто стернею і ніжки і душу
шарпав ...

Тим, хто переніс лихоліття війни ...
Цю зустріч присвячуємо ми.

Ведучий 2. 1941 рік, місяць червень, суботній день. Люди готуються до недільного відпочинку. Червень - найчарівніша пора в Україні, все в красі та силі. Розквітають сади і луки, з поля чути п'яний аромат скошеної трави і раптом війна.

Грамзапис «Священна війна»

Ведучий 1. 22 червня 1941 року, о третій годині ранку без оголошення війни фашистська Німеччина по-варварськи напала на нашу Батьківщину. Саме в цю чарівну ніч ворожі бомби і снаряди впали на нашу землю. Україна стала ареною жорстоких смертельних боїв.

Ведучий 2. Того пам'ятного 22 червня в Кегичівці не збирали мітингу. Слово «війна» півголосом, майже пошепки передавалося з уст в уста. Перші односельчани йшли до військомату. Перші захисники вирушали на поклик Вітчизни. Матері й дружини лишилися вдома, щоб доглядати дітей, щоб на плечах носити важкі лантухи з насінням, щоб засівати і сапати поле і збирати на ньому врожай. Щоб у

серцях писаних листах запевняти найдорожчого з солдатів, що тут у рідному домі все в порядку.

Ведучий 1. Ви діти - війни. В лиху годину ви народилися. Ваше дитинство було затьмарене війною, на вашу долю випали голод і розруха. У багатьох вас батько не повернувся з фронту, вічна берегиня-мати виховувала часто не одного-двох, а п'ятьох, шістьох, мужньо несла вічний хрест материнства. Всьому давала лад і вдома, і в колгоспі, прикривала дітей своїми крильми ...

Читець

Ой, літали в небі в парі журавлі,
Та звили гніздечко рано навесні,
Троє журавляток вивели вони.
Захищав їх батько дужими крильми,
Разом всі літали в небі, в висоті,
Доглядали діток день і ніч при дні.
Та одного разу журавель пропав,
Залишилась журавка і троє журавлят.
Плаче журавлиха, все літа-літа,
Журавля шукає в полі, де жита,
Виглядає милого, щастя – долі жде
Вірить, що вернеться, вірить, що прийде.

Ведучий 2. Скільки їх молодих, вродливих, але убитих горем залишилося жити в самоті. Всю свою ласку, любов віддавали матері дітям, яких вони бачили по хвилині на добу – їх рано будили і пізно вкривали ряденцем змучених від тяжкої роботи своїх дітей.

Вдови і діти піднімали село з руїн, день і ніч працювали незнаючи батьківської ласки і захисту.

Пісня «Степом-степом» у виконанні Третьякової В.В.

Читець.

Знаменно з граніту, і він із граніту,
Черемха на плечі насипала цвіту,
В новенькій пілотці, в потертій шинелі,
Таким він прощався у рідній оселі.

Ведучий 1. Пішов захищати рідну Батьківщину від фашистської нечисті. і батько Хмари Любов Тимофіївни - Саранча Тимофій Федорович. Лише одного листа з фронту дочекалася сім'я, в якому він просив дружину берегти себе і дітей. І ще просив, щоб найменша донечка намалювала йому рідну домівку - хатку. В 1943 році родина одержала страшну звістку, якої так всі боялися. В похоронці повідомлялося, що їхній батько Саранча Тимофій Федорович загинув в боях за Батьківщину і похований в селі Волжанка на Кіровоградщині. Не хотілось вірити і

не вірила Любов Тимофіївна, що батько загинув. Все чекала, почує знайомий стук і він знайде, посміхнеться, пригорне їх усіх, але дива не сталося. І до цього часу згадка про батька, як болюча рана в серці Любов Тимофіївни.

Ведучий 2. Скупі солдатські листи, писані в окопах рідною рукою, ставали святом для осиротілої матері. Тільки, не кожній сім'ї судилося отримувати їх аж до кінця війни. Лише одного листа одержала сім'я Злидень від батька Костянтина, а наступною була похоронка. Скільки вдовиних сліз вилила мати Галини та Анатолія. Та одною втіхою залишилися для неї її діти. І відмовлялося вірити серце, що писати більше нема кому.

Вірш «Ветерани» читає Лимар Артем.

Ведучий 1

Перестигають сливи і в траву,
Нема кому й для кого їх збирати,
Навколо рамок дзвони рушників,
За дзеркалом пучок сухої м'яти.
Рубає дрова і сапа город,
І воду носить - доки стане сили
Широкий двір калачиком заріс,
Немов дитячі ніжки походили.

Ведучий 2. Солдатськими вдовами залишилась майже третя частина нашого села. На сьогоднішній день в селі залишилося тільки дві вдови, це: Якименко Ксенія Романівна та Сілічова Тетяна Василівна, яка залишилася вдовою з маленьким синочком на руках. Все своє життя вона присвятила своєму сину Івану, всю любов, ласку, турботу віддавала тільки йому.

Чи вгамувався біль старенької матері, чи перестало щеміти серце солдатської вдови, коли вона на самоті перечитує пожовклі останні листи? Чи не здригнеться серце сина від погляду на портрет вічно молодого батька? В дитячій пам'яті Реки Віталія про батька залишились спогади. Пам'ятає тільки батькову спину, коли той ішов на фронт. А в 1943 році мати збрала в купу свої діточок, Віталія та Клавочку, і повідомила, що вони zostались сиротами. Батько загинув на фронті.

Літературно-музична композиція «Тихі зорі вічної пам'яті» за мотивами повісті Васильєва «А зорі тут тихі»!

Ведучий 1. Чекали матері, чекали вдови, чекали діти. Хлопчаки уявляли себе моряками, піхотинцями - як батько, дівчатка дожидалися того дня, коли дужі солдатські руки підхоплять і піднімуть їх високо-високо, до самого сонця і бігали, й бігали за село виглядати, хоч похоронка накрила вже хату чорним крилом. В село поверталися ті, хто лишився живим. Припадали жінки до грудей чоловічих і зливалися сльози горя зі сльозами радості.

Ведучий 2. Давно не чути вибухів снарядів. Давно заросли травною окопи. Давно сіють жито та пшеницю на землі, яка горіла, стогнала. Та й досі болять людям завдані війною рани. Болять дітям, які не пам'ятають батька, післявоєнним дітям, дітям війни:

Читець.

Хай спокійно сплять загорнуті в шинелі,
Хай потоком лежать, мов зрізані дуби
Що чується вві сні, що видиться їм нині?
Несказані слова, не пройдені шляхи,
Чи дотик теплих рук, чи очі ясно-сині,
Чи кучері дітей багряно-золоті?
Спить солдати, хай вам сон присниться,
Хай рідний дім зігріє в тому сні.

Ведучий 1. Кожного року 9 Травня з квітами до пам'ятника, як на зустріч до батька Олійника Андрія Іоновича приходять доньки: Ніна, Віра та Надія, щоб в скорботному мовчанні згадати батька, який не шкодуючи свого життя, поліг смертю хоробрих за мирне небо над головою своїх дітей, онуків і правнуків.

/пісня у виконанні Артюхової С. «Враги сожгли родную хату»/

Ведучий 2. А тепер давайте послухаємо короткі розповіді дітей війни про своїх батьків (виходять з *фото своїх батьків і розповідають про них*).

Хто із смертних в силах описати невмирущий подвиг батька-героя, матері-вдови? В ньому ми шукаємо і знаходимо собі правду і душевну розраду, бо все починається із тебе, батьку, із тебе, ненько.

Ведучий 1. Сивою журавкою кружляє над нами пам'ять: живий батько-красень, жива лебідка-мати, але сива, постаріла, в якій і сліз немає, і сили, вже пішли разом з молодістю, а в спадок - діти. Ось вони перед нами - з сивими скронями, з досвідом, з мудрістю, перейнятою від отого страшного, післявоєнного часу: вижити.

Ведучий 2. Сирітськими сльозами і потом зрошені поля, вашими долонями надоєні тисячі і тисячі тонн молока, вашими мозолями збудовані нові будинки, вашою любов'ю саджені дерева і квіти.

Читець.

Уклін Вам, невсипущі трударі!
Діти. страшної війни Діти-герої
Дозвольте побажати Вам справжнього людського
щастя.
Щоб Вас слухали діти і онуки.
Щоб держава радувала Вас великими пенсіями.

Щоб на Вашому столі був хліб і до хліба.
Тоді будемо жити так, як бажають у дні свят.
Щастя Вам!

**Мажарська сільська бібліотека-філія
Кегичівської ЦБС.**

**„Жіноча доля, хто її розкаже?
Жіноча доля, хто її збагне?...”**

Вечір, присвячений Міжнародному жіночому дню 8 Березня

На сцені малюнок матері та дитини

„У нашім раї на землі
Нічого кращого немає.
Як тая мати молодая
З малим дитяточком своїм”
Т.Г Шевченко

Над сценою надпис:

„Немає нічого святого
Й безкорисливішого від
Любові до матері”

Звучить пісня ” Рідна мати моя ”

Бібліотекар. Для Вас красивих, милих, вірних, люблячих – сьогоднішнє свято
тема якого:

Жіноча доля, хто її розкаже?

Жіноча доля, хто її збагне?

Перший весняний, сонячний промінчик – для Вас.

Найпалкіші слова признання в найсокровеннішому від коханого – для Вас

Теплі, ніжні обійми синочка та донечки – Вам і тільки Вам.

Сьогодні з ранку на всій земній кулі розквітли перші весняні дзвіночки,
синеньки проліски – тільки для Вас.

Даруйте тепло, любов і посмішки, адже, коли посміхається жінка – сміється
весь світ.

З Святом Вас!

Дорогі жінки, ті, що в повиточку, ті, що за шкільною партою, ті, що біля
станка, ті, що вирощують хліб, надоюють тисячі літрів молока, варять смачні обіди,
навчають дітей, лікують хворого. Нас всіх об’єднало це весняне, голубозоре свято 8
– Березня.

Щоб від негоди не боліло тіло

Щодня ми чути хочемо з рання:

Ведуча 1

Добрий день, сонечко моя кохана...

Щоб квіти дарували нам не тільки в свято,

Щоб друзів у житті було багато.

Нам успіх треба й сонця серед неба...

Разом - Ні, нам жінкам багато треба!...

Ведуча 2. Так, жінкам потрібно всього багато. І щоб отого багато було, потрібно провести реформи. Реформи – це добре, а жінки – краще. Будь – яка жінка буде здаватися богинею, якщо з нею правильно поводитися. Справжня жінка ніколи не приховує свій вік, бо вона завжди молода.

Ведуча 1. Ці чоловіки самі не знають, чого хоче жінка. А тому, щоб чоловіки не боялись жінок. їх і віднесли до сильної половини людства.

Ведуча 2. Як правило, жінці вдається навчитися витратити гроші значно раніше, ніж її чоловік їх заробляє. Хіба не однаково, що сказала жінка і яким тоном вона сказала, всеодно вона сказала правильно. Для того і дружина, щоб чоловік менше думав. Але ж звичайно, як не кажіть, як не думайте, все одно жінка і при всіх своїх недоліках – сама досконалість.

Пісня” Сладка ягода”

Виходять двоє ведучих, учні школи.

1 учениця. Є немало мам на світі,
Мами чорні, мами світлі,
Та одна є наймиліша,
Хто така? Скажу вам я –
Рідна матінка моя!

2 учениця. Можна в світі чимало зробити:
Перетворити зиму на літо,
Можна моря й океани здолати,
Гору найвищу штурмом узяти,
Можна пройти через пустелю й хащі
Тільки без мами неможна нізащо.
Бо найдорожче стоїть за словами:
В світі все починається з мами.

1 учениця. І згрубіла ваша мова
Їй здобудьте ласку із грудей
Бережіть її від злого слова
Бо найглибша рана від дітей.
Тихо звучить музика.
Слова із-за сцени.

Уславимо Жінку – матір, чия любов незнає перешкод, чиею груддю вигодуваний увесь світ. Усе прекрасне в людині – від променів сонця і від молока матері, ось що наснажує нас – любов до життя.

Дитячий голос із-за сцени:

- нічого кращого немає, як тая мати молодая, з малим дитяточком своїм. І перед нею помолюся, мов перед образом своїм.

Музика, фонфари

Вірш „Любій мамі”

Виходять двоє ведучих.

1 ведучий. Добрий вечір! Ми щиро вітаємо вас усіх в цьому залі, хто прагне побачити і почути, що буде надалі!

2 ведучий. Доброго вечора вам, теплих усмішок, радісних облич, чудового настрою, бо у нас свято, у нас весна!

1 ведучий. Сьогодні для вас ми покажемо сміло, й не зовсім, як кажуть уміло...Програму нову, наступальну, чітку, що в течію ляже життєву, стрімку.

2 ведучий. Восьме березня – це не просто свято пробудження від зимового сну жінки – природи, це і день народження всіх наших мрій та сподівань на майбутнє, і звичайно ж свято всіх представниць слабкої, але такої прекрасної половини людства.

1 ведучий. Дорогі наші кохані, дівчата. Дружини, сестри, мами, бабусі!

2 ведучий. З святом вас! А ви, шановні чоловіки, зробіть цей прекрасний день приємним своїй дорогій жінці. Виявіть свою любов до неї поцілунком довгим, солодким, як перший травневий мед. Підкріпіть свою любов закоханим поглядом, щасливою посмішкою, бо що потрібно жінці? Їй потрібно зовсім мало...

Жінка 1. А нам, жінкам, потрібно дуже мало:

Від радості, щоб серце заспівало,

Нам, справді, треба не багато:

Були б здорові діти й була б хата,

Щоб донечки красунями зростали

Жінка 2. Сиnam не снилася Чечня й Афганістан

І добре слово душу щоб зіграло,

2 учениця. Мама піде, в серці лишить рану,

Всохне корінь твій і верховіть,

Заклинаю: бережте маму!

Разом. Діти світу матір бережіть!

Пісня „Детство. Вірш „Берегите матерей”

Как бы не манил нас бег событий,
Как не влек бы в свой водоворот,
Пуще глаза маму берегите
От обид, от тягот, от забот.

Боль за сыновей подібно мелу,
Выбелит ей косы добела,
Если даже сердце очерствело,
Дайте маме капельку тепла!

Если стали сердцем вы суровы,
Будьте дети ласковее с ней,
Берегите мать от злого слова,
Знайте, дети ранят всех больней.

Если ваши матери устали,
Добрый отдых вы им дать должны,
Берегите их от черных шалей,
Берегите женщин от войны!

Пісня „ Мама ”, танець

1 учень. Коли б начальником я став
Хоч на одну годину
То я одразу наказав
Закон ввести єдиний.

У дні святкові й вихідні
Батьків не допускати
Без нас у парк, на стадіон,
До цирку й до театру.

Ще й всюди входи б спорядив
Словами охоронними:
„Вхід без дітей для всіх батьків –
Суворо заборонено!”

2 учень. Я прокидаюсь рано –
І зразу, хоч ще встаю,
Тільки спросоння погляну,
Бачу матусю свою.
Мати – досвітня пташинка,
З досвітку віч не зімкне,
Щоб не збудити мене.
Мати – то сонечко рідне,

Сонечко ясне, земне,
Слово її заповітне,
Гріє і живить мене.

1 учень. Відгула заметіль, відбіліли сніги,
Лід на серці по волі тане.
З найчудовішим святом, жінки дорогі,
Як мужчина. я щиро вітаю!

2 учень. *Для наших дорогих матерей в дарунок звучить пісня:*
„Мамонтенок”

Виходять дорослі ведучі.

1 ведуча. Не турбуйтеся любі, повище носи,
Все проходить, щезає, минає.
Скоро певно пройдуть ці непевні часи,
Краще гляньте, як сонечко сяє.
Наш ковчег не затоне, ми пливемо
У нім із лихого життєвого моря,
До ста років, рідненькі, дожити вам всім
І ніколи не знати ніякого горя

2 ведуча. О Жінко!
Коли б тобі бажав я сліз і муки
І кари найстрашнішої бажав,
Я б не викручував тобі тендітні руки
І в темнім підземеллі не держав
Ні, я не став вогнем тебе палити,
С тобою розквітався без жалю
Я б побажав тобі когось любити
Так, як я тебе люблю.

Пісня „ Судьба ”

Гумореска „ Матильда ”

1 ведучий. Наші милі леді, дорогі нашому серцю дами, наше диво, наші прекрасні, наші кохані, наші найрідніші!

Подумати тільки, вставати рано – вранці, збирати дітей до школи і чоловіка на роботу... Самій на швидкоруч пригубити з філіжаночки кави, але встигнути привести в порядок зачіску, накласти макіяж, вчасно прийти на роботу і із чарівною посмішкою зустріти свого шефа... І при цьому мати вигляд...

А після роботи прибігти додому, нагодувати дітей, зробити затишною оселю, попросувати і все бігом, бігом... І любимо вас якраз не за це, до цього ви звикли,

любимо за інше – за ніжний погляд, за біле личико, за вуста, за слабкість, за вірність і пристрасть.

2 Ведучий. Дорогі чоловіки, придивіться, скільки у нашому залі жінок. І кожна із них по – своєму прекрасна, по – своєму неповторна. Так давайте їх трішки розважимо, зробимо так, щоб вони посміхалися, адже коли посміхається жінка – сміється весь світ.

- Я так хочу, щоб від посмішок жіночих,
- Весь цей зал зацвів сьогодні
- Тож, прошу вас, посміхайтесь частіше
- І від цього стане веселіше.

Пісня „ Лучший парень ”

Сценка „ Моя найкраща ”

Ведучий 1. Ти знаєш, який я щасливий. В мене не дружина, а чарівне сяйво сонця! Вродлива, тендітна, розумна. Грайлива, лагідна, а модниця...

Ведучий 2. Хвали – розхвалою, тільки й встигаєш гаманець відкривати та гроші їй віддавати на наряди та обновки. А от моя Дариночка незрівнянна господиня. Так гарно та смачно готує, наїстися не можна!... Прокинувся вранці, потягнувся солодко, а на столі вже парують пампушки чи вареники, білі, пухкі з ромовської муки, з іншої не визнаю. А вона ж моя люба, у фартушку, з милою посмішкою до миски припрошує. Я їм і іду на роботу. Щасливий!...

Ведучий 1. І так кожного дня? Нічого собі...

Ведучий 2. Ну, а як може бути інакше, на те вона і жінка, щоб чоловіку догоджати, бо я мужчина, та ще й хазяїн!

Ведучий 1. Ні, не згодний я з тобою. Жінку свою берегти треба, а як берегти треба питаєш? Сніданок інколи приготувати приготувати, хоч на день народження та Восьмого березня, по господарству допомогти, як нагода випаде до мами її звозити, пожертвувати на той випадок футболом. От так треба жінку любити – шанувати.

Ведучий 1. На футбол, так на футбол, до мами так до мами...Як скажуть...

Ведучий 2. Моя ніжна, моя дорога, моя всепрощаюча...Свята і добра, лагідна і справедлива. А кому ми кажемо ці слова? А це ми можемо сказати лише єдиній у світі матері.

Я закоханий палко, без міри,
У небесну вроду твою.
Все, що в серці натхнення і щире

Я тобі віддаю
Ти дала мені радісну вдачу.
Кров гарячу пустила до жил,
Я без тебе нічого не значу,
Ніби птиця без крил.
Кожну хвилю і кожну днину
Гріє душу твоє ім'я
Ненаглядна, рідна єдина
Мамо, мила моя!

Уклін вам матері!

Сценка:

- **Чоловік 1.** Чуєш Я давно хотів тебе спитати, чим займається твоя дружина у вільний час?
- **Чоловік 2.** Їздить до перукарні, дивиться серіали про любов, відпочиває в санаторії, відвідує театри, концерти...
- **Чоловік 1.** І ти її оце відпускаєш? Ти що здурів? Ось я свою нікуди!...
(в цей час на сцену виходить дружина)
- **Дружина.** А, ось ти де!...Теревені розводиш. Я тобі казала: наварити їсти, нагодувати дітей, прибрати в хаті, скотину управити. А ти що?...
- **Чоловік 2.** Іду, іду моя мила, тільки не сварись. А де ти зібралась?
- **Дружина.** До клубу, на святковий концерт. Тож швидко додому (виходить).
- **Чоловік 1.** Нічого не розумію?!...

Пісня „8 марта, танець

Один з чоловіків з'являється на сцені у фартусі, у муці.

- Що з тобою?
- Та вареникі варив. Будь вони не ладні.
- А ти ж казав, що сам нічого не робиш, а все жінка.
- Мало, що я казав. Ти знаєш, я зрозумів, хоч, жінок і вважають слабкою половиною людства, але яку велику силу вони мають над нами – чоловіками.

Гумореска „Фенька”

Ведучий. Кажуть, що чоловік стає на коліна у трьох випадках: щоб напиться із джерела, щоб зірвати квітку для коханої, щоб вклонитися матері – берегині.

Ведуча. Адже мати – це вогонь, який зігріває хату щирою любов'ю, який єднає всіх членів родини! Де живе твоя мати – там твій рід, родина, твоє коріння.

Ведучий. Скільки прекрасних слів було сказано про кохану, про жінку, тож віддаймо і нашим ненькам свою шану і любов, щирість і щедрість своєї душі.

Вірш „ Берегите мати ”, пісня

Усі квіти – для вас, я приніс їх на свято велике
Вам красу цю дарую, Богині і Музи мої!
Жінко – слово планети, звитяжність і ніжність навіки,
Жінко – сонце і радість, Весни дзвінкоголої струмки!
Бачу в ваших очах я і любов і надію,
І усе, що виплекане в муці. Дорогі наші мами, дівчата, бабусі!
Жінко – сонце і радість, і весен дзвінки ручаї...
Всі ці квіти для вас! Я приніс їх на свято велике,
Не відмовте, прийміть же, Богині і Музи мої!...

Виходять 4–ро ведучих.

Милі, чарівні жінки! Ми любимо вас за все.
І в свята, і в будні, ми звертаємося до всіх, разом і окремо.
Дякуємо вам за все. За те, що ви є.
І любимо вас і сьогодні і завтра!
Низько схиляємо голови перед вами.
Хай же весна принесе вам щастя і радості!
Море квітів і посмішок!
І всього самого найкращого!

Всі разом: З святом любі жінки!

**Новопарафіївська сільська бібліотека–
філія Кегичівської ЦБС**